

Η πρωιμότερη πλούσια ταφή είναι μια γυναικεία καύση στη βόρεια κλιτύ του Αρείου Πάγου, που χρονολογείται λίγο πριν από το τέλος της ΠΓ ΙΙ. Ως τεφροδόχος χρησιμοποιήθηκε ένας θαυμάσιος αμφορέας με οριζόντιες λαβές σε σχήμα διπλού τόξου στην κοιλιά. Κατά την Πρωτογεωμετρική εποχή αμφορείς αυτού του τύπου είχαν χρησιμοποιηθεί συχνά ως τεφροδόχοι σε γυναικείες καύσεις.

Κατά τη Γεωμετρική περίοδο φαίνεται πως προοριζόταν για κυρίες της ανώτερης της, όπως δηλώνουν τα πλούσια κτερίσματα που συνοδεύουν τα τεφροδόχα αυτά αγγεία. Ένα πραγματικά εξαίρετο αγγείο από τον τάφο του Αρείου Πάγου υποδηλώνει με μεγαλύτερη ίσως σαφήνεια την ταξική προέλευση της νεκρής. Το αγγείο έχει τη μορφή επιμήκους στενής λάρνακας με πώμα, που επιστέφεται από πέντε μικρογραφίες σιταποθηκών στη σειρά, και λειτουργία μάλλον συμβολική παρά πρακτική. Ήδη στην πρωτογεωμετρική Αθήνα συναντούμε μικρότερες λάρνακες με απλό χείλος, οι οποίες είχαν προφανώς γίνει σύμβολα υλικής ευημερίας. Μία μάλιστα από αυτές (εισηγμένη από την Αττική) βρέθηκε σαν κτέρισμα σε έναν ιδιαίτερα πλούσιο τάφο στο Λευκαντί, λίγο πριν από το 900 π.Χ. Σε σύγκριση με τις υπόλοιπες, οι λάρνακα αυτή της κυρίας του Αρείου Πάγου είναι ιδιαίτερα εξεζητημένη. Τα ομοιώματα των σιταποθηκών καθώς και ο αριθμός τους είναι πιθανώς ένα έμβλημα των *πεντακοσιομέδιμνων*, της ανώτερης δηλαδή κοινωνικής τάξης στην πρώιμη Αθήνα, η οποία περιλάμβανε όσους μπορούσαν να παράγουν 500 μεδίμνους σιτάρι κάθε χρόνο από τα κτήματά τους.

